

Publicerad 2014-09-25 19:41 av kerstin skriver

en text direkt ur märkligheten..

i den hopplösa pendlingen mellan censur och förvirring

Hon säger att jag inte kommer gilla hennes slutsats, hon säger det med en bekymrad min och tar sats; det verkar för mig som ett misshandelsförhållande –

Hon tystnar, jag tystnar, hon vågade, jag vågar vara – tänka efter, reflektera. Jag brukar kunna prestera en lösning, förklaring eller åtminstone ett någorlunda vettigt svar på de flesta frågor och påståenden jag får levererade i mitt ansikte –

Vi sitter tysta och jag börjar gråta. Ja. Det gör ont. Du var ju den goda.

Att ge allt, dra tillbaka, ångra, älska, förlåta, ge allt – dra tillbaka

I efterspelet försöker jag förtvivlat fylla avsaknaden av respons, tomheten, ignoransen

med något jag tror mig veta – slutar alltid i JAG ÄR ODUGLIG

Vi sitter tysta i min gråt, kanske förstår hon nu att jag inte är den stadiga. Hon sitter stilla utan att väja blicken, inget leende, ingen ömkan, inget krav på svar – hon ser mig där jag stilla sitter i min gråt

det finns ingen tröst

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kerstin skriver med Poeter.se id #39369 innehar upphovsrätten